

KURT BRAND

## Větší než slunce

*Knihovnička Perry Rhodan152*

*Přeložil Jaroslav Kuřák*

Čtyřiapadesátiletý, podsaditý Gus Orff, šéf oddělení kosmonautiky na lodi EXPLORER-2115, se významně zahleděl na plukovníka Thomase Herzoga.

Astronom a fyzik Tyli Leyden pohodlným tempem opustil velitelskou kajutu. Bylo mu jedno, co si o něm momentálně myslí Herzog a Orff. Oba jeho návrh odmítli, přestože čekal, že budou souhlasit.

„Tak dobře, jak chcete!“ řekl před několika vtečinami a vyšel na palubu.

Když za ním zapadly dveře kajuty, velitel EXPLORERU--2115 Herzog poznamenal: „Zvláštní člověk, Orffe! A takového mám na palubě? Vždyť vypadá, že usne při chůzi...”

To byl přísný soud. Gus Orff odporoval: „O Leydenovi lze právem tvrdit, že vnější dojem klame. Během posledních deseti minut svoji flegmatickostí záměrně přehrával. To je to, co vám vadilo, Herzogu, ale nemyslete si, že Leyden už nepomýšlí na uskutečnění svého projektu. Vsadím se s vámi, že se k cíli dopracuje.”

Nadporučík Thomas Herzog byl už osm let velitelem této lodi. Byl to sportovní čtyřicátník a nepocházel ze Země. Narodil se na planetě Rual v soustavě Rigelu - na jakési druhé Zemi, kde žilo již na sedmnáct miliónů Pozemšťanů. Na Herzogovi bylo vidět, že nepochází ze Země.

Každý svět určitým způsobem formoval své obyvatele. Velitelova pleť byla do bronzova opálená a vlasy měl inkoustově černomodré. Jinak se zevnějškem od Pozemšťanů nijak nelišil.

„Jsem ochoten se vsadit. S mým svolením Leyden nemůže počítat. Jeho přání provést experiment s Faltonovou teorií se mi naprosto nelíbí. Je to ztráta času. Však jste mu to také řekl.”

Orff se usmál. „Jistě. Já si to také myslím. Ta věc má ale háček. Leyden je astronom a fyzik, já astrofyzik. A jak ho znám, ten mladík nám neřekl všechno.”

„Že by? A má tenhle váš oblíbenec ještě nějaké další pěkné vlastnosti?“ sarkasticky se zeptal Herzog.

Gus Orff se usmál. „Jak víte, že bych Tilla Leydena rád získal do svého oddělení?"

Herzog se předklonil a podíval se mu do očí.

„Jak dlouho my dva letíme na téhle lodi?"

„Osm let. Vy dokonce o den déle než já!"

„A za těch osm let že bych vás neznal, Orffe? Ne, nic mi nepředstírejte. Vy držíte nad Leydenem ochrannou ruku. Proč?"

„Protože rozumí svému oboru. Sice to není žádný génius, nedokáže vy sypat výsledky z rukávu, ale znalec je a své věci rozumí. Nikam se necpe a kolegové ho mají dokonce rádi, přestože nemá přátele."

„Nemá přátele?"

„Mezi kolegy nemá. Tyli Leyden je poněkud zvláštní člověk. Stojí stranou, ale vždycky ho najdete na pravém místě, když

jde o věc. Nedělá kolem sebe rozruch a svědomitě plní povinnosti. Už rozumíte, proč ho chci do svého týmu?"

„Hm... Orffe, teď mi ale vysvětlíte, proč si myslíte, že ten svůj projekt přece jen prosadí?"

Orff pokrčil rameny. „To neumím vysvětlit, Herzogu. Intuice. V tomto jsem Leydena ještě neprokoukl. Nevím jak to dělá, ale vždycky provede, co si vezme do hlavy. Využívá různé možnosti a cesty. Hledá je - a najde."

„To jsem tedy zvědav, jak to udělá tentokrát," řekl Herzog. „Já ale ten jeho projekt nepovolím a bašta!"

Před dvěma sty lety vlétly do hvězdné džungle Mléčné dráhy první explorerské lodě. Perry Rhodan nemínil udělat stejnou chybu jako Akonané, Arkonidané a ostatní národy, které ovládaly vesmírné lety. Ty se nesnažily systematicky prohledávat Galaxii, ale Perry Rhodan ano. Vytvořil speciální explorerskou flotilu, kterou podle situace vybavoval.

Lodě této flotily byly pětisetmetrové, kulovité, a jejich posádky tvořili téměř výhradně jenom samí vědci. Na každém Exploreru jich plula celá tisícovka!

Číslem 9618 série výroby Exploreru skončila. Svazek podléhal přímo Rhodanovi. Všichni věděli, že tyhle lodě čeká práce na tisíce let. Jejich výsledky hodnotil centrální počítač na Měsíci.

Jedna z lodí, EXPLORER-2 1 1 5 , se nacházela 52 419 světelných let hluboko v Galaxii, stranou od centra Mléčné dráhy.

Po rozhovoru s Gusem Orffem se plukovník Herzog vrátil do velínu

lodi, která směřovala k dalšímu cíli. Podstatná část posádky se věnovala detailnímu vyhodnocení soustavy EX--2115-484. Ve velínu se neobjevily žádné novinky. Herzog přikývl a namířil si to ke spojařům.

Cestou musel přemýšlet o nesmrtelné bytosti z planety Poutník, o neuvěřitelném spojení Pozemšťanů... Napadlo ho, že by se mohl pokusit najít některý ze ztracených buněčných aktivátorů, umožňujících věčný život.

Kdo by nechtěl žít věčně..., pomyslel si Herzog. Zároveň ho však napadlo, jestli by pak jeho věčný život nebyl zároveň věčným útekem před lidmi, kteří by se chtěli jeho aktivátoru buněk zmocnit.

Trochu mu to zchladilo rozpálenou hlavu.

Zastavil se před vstupem do spojové centrály a přemýšlel o Leydenovi. Gus Orff mu vysvětlil, co je to Faltonův pokus. Falton byl Arkonidan a zemřel před šesti a půl tisíci let. Krátce před smrtí vyvinul teorii, podle níž by mělo být možné -pomocí určitého počtu měření ve volném vesmíru - určit, kolik má které slunce planet a jestli jsou obydlené.

Faltonova teorie byla znovuobjevena teprve před několika měsíci, proto ji ještě nikdo nevyzkoušel. Vypadalo to, že si Tyli Leyden vzal do hlavy, že bude prvním, kdo to zkusí.

„Nepřipadá v úvahu!“ řekl nahlas Herzog. „Podíváme se, jak plníš svoje běžné úkoly, snílku!“

Tvářil se zasmušile, když vstoupil do spojové centrály.

„Něco nového?“

„Ne,“ odpověděl službu konající vědec. „Ovšem lov ztracených buněčných aktivátorů nabírá obrátky, pane. Cena soukromých raket vyletěla neúměrně vysoko. Jak jsme zjistili z různých zachycených hlášení, i na lodích Těžkých Skokanů došlo k rozbrojům a vzpourám. Mnoho nákladních lodí už nemá kompletní posádky. Všichni se honí za buněčnými aktivátory.“

Hypervlny jsou blokovány vysíláním SOS. Nevzpomínám si, kdy se v minulosti tolik lodí nacházelo v nouzi.“

„Sváteční kosmonauti!“ zlostně namítl Herzog. „V naší blízkosti žádná soukromá loď neletí?“

Důstojník se zasmál. „Tady? Tak daleko?“ Zavrtěl hlavou.

Vtom byl na lodi vyhlášen poplach.

Plukovník Herzog se vyřítil ze spojové centrály. Když se před ním rozevřel vstup do velínu, oslněné se zastavil. Panoramatický monitor

připomínal obří reflektor.

„Odstínit!“ zařval Herzog a zakryl si oči.

„To budeme muset letět naslepo!“ namítl kdosi.

Herzog ihned zareagoval. „Zastavte loď! Zatměte ji! Proč to ještě nikdo neudělal?!”

„Loď už stojí, pane..., a teď je zatměna,” hlásil pilot.

Když pak Herzog mohl zase normálně vidět, mohutný panoramatický monitor zhasl. Jeho první důstojník podával hlášení.

„Naše zaměřovači přístroje spadly na nulu, pane. Loď letěla podle rozkazu poloviční rychlostí světla. Vtom se na levoboku objevil světelný zdroj. Pak to ale přišlo. Naše clony nezareagovaly dostatečně rychle a všichni jsme byli oslněni... Co prosím?” otočil se, protože za ním kdosi něco šeptal.

„Pane! Ta světelná věc se řítí za námi! A blíží se!”

„Co to je?” suše se zeptal Herzog. „Jaká věc?”

„Vzdálenost 1,7 milionů kilometrů. Letěli jsme na padesát procent světla, pane. Během prvních šesti vteřin se k nám světelný zdroj přiblížil až na zhruba 300 000 kilometrů. Když jsme zastavili, snížilo to rychlost téměř na nulu, ale od té chvíle se to k nám blíží setrvačně... Intenzita světla se mezitím snížila, ale zdroj se blíží.”

Herzog se sklonil k mikrofonu, který ho spojoval s fyzikálním oddělením. „Slyšeli jste?”

„Ano, pane. Zatím nemáme co říct.”<sup>4</sup>

Herzog přikývl. Pak se otočil k pilotovi: „Zrušit zatemnění/”

Panoramatická obrazovka rázem zprostředkovávala pohled na miliardy sluncí.

Nadporučík obcházel přístroje. Všechny vyhodnocovaly záznamy, jenom energetický a hmotový ne. Ukazovaly nulu.

„Tomu nerozumím!” nespokojeně poznamenal Herzog. „Energie, kterou nelze změřit... Zdroj světla, který nás následuje... To už je hádanka pro experty.” A svému pilotovi řekl: „Při dalším světelném výboji okamžitě zatemnit. Letíme dál.”

Po třech hodinách byl poplach zrušen. Z posádky se znovu stali pouze vědci, ale to neznamenalo, že by neměli nic na práci. Ba spíše naopak.

Tyli Leyden se šikovně zdržoval v neutrální zóně výtahu, když se vrátil. Pokrčil kolena, obrátil se, protože měl nějaké tušení, a bleskurychle zasáhl, aby zabránil kolegovi v ošklivém dopadu.

„Ti se to snad nikdy nenaučí,” poznamenal.

„Brzdná dráha je vždycky příliš krátká," zaklel onen muž, aniž by poděkoval.

„Myslíte?" zeptal se Leyden a pokračoval v cestě. Přímo za ním na konci šachty se nacházel sklad bojových obleků. Leyden svlékl ten svůj, pověsil jej a odešel do pracovny.

Na devětadvacetiletého muže se pohyboval velmi ospalým tempem: Přesto byl v pracovně první. Byl vždycky první. Kolegové si toho však nikdy nevšimli. Krátce nato do místnosti nahlédl Gus Orff. Tyli Leyden seděl před záchytným počítačovým košem.

„Leydene, už zpracováváte úkoly od plukovníka Herzoga?"

„Poslední kontrola oběžné dráhy čtyř planet. Hned s tím budu hotov. Dodám výsledky. Vyhodnotím i měření sluneční sondy."

„To vám zabere několik dní. Nechtě to být, Leydene! Nechápu, proč vás nezajímá ten náhlý světelný fenomén?"

Leyden zvedl hlavu.

„Jaký úkol pro mě máte? Jakou detailní oblast?"

Gus Orff vypěnil. V tomto okamžiku ho Leydenova lhostejnost vyprovokovala: „Pro mé oddělení se jedná o fenomén světelného blesku či bomby! Čert ví, co to bylo."

„V pořádku," řekl Leyden. „Je vaším úkolem, abyste své oddělení informoval. Také jste ještě nesnídal?"

Orff zalpal po dechu, ale nic neřekl. A tak se stalo, že Tyllu Leydenovi v jeho cestě do kantýny ani nezabránil. Teprve po několika desítkách minut se vzpamatoval a následoval ho. Zastavil se nad Leydenovým stolem v kantýně a poznamenal: „Už tady snídáte déle než půl hodiny..."

„Já vím," lhostejně opáčil Leyden.

Gus Orff se ovládl. Sklonil se k Leydenovi a poznamenal: „Ceká na vás celé astrooddělení."

Leyden klidně vzhlédl a řekl: „Nemůžete tu práci svěřit některému ze starších kolegů? Abych mohl v klidu posnídat?"

Pokud nebyl vyhlášen poplach a pokud se loď nenacházela v lineárním letu, měl Tyli Leyden nárok na sedmdesát minut snídání. Při pracovním vytížení každodenních dvanácti hodin na to měl právo každý vědec. To věděl Orff i Leyden.

„Nechápu, proč jste tak nervózní," poznamenal Leyden a znovu se věnoval snídání. Podíval se na hodinky. Měl ještě dvanáct minut.

Tyli Leyden rozdělil kolegům práci.

„Všichni už víme, co se stalo. Plukovník Herzog požaduje informace

o tom záblesku. Všichni víme, co musíme udělat."

Kolegové opustili konferenční místnost. Když chtěl odejít i Leyden, Orff ho ještě zdržel.

„Leydene, tohle byl váš poslední let na palubě této lodi, pokud se astrooddělení dnes vaší vinou bude blamovat!"

Tyli Leyden klidně pohlédl na svého nadřízeného.

„A co vám mám říct? Jsem tu jeden z nejmladších, nemám ani žádnou plnou moc. Šéfem oddělení jste tady vy!"

„Ne!" znovu vypěnil Orff. „S tím na mě nechod'te! Máte zplnomocnění a já ještě teď půjdu za velitelem, abych se zeptal, jestli s ním souhlasí."

Gus Orff se otočil a v mžiku splnil slib. Kapitán lodi souhlasil, aby Tyli Leyden dostal zplnomocnění k objasnění neznámého světelného záblesku.

„Dobrá," řekl Leyden suše, když mu to o půl hodiny později Orff sděloval. Seděl před monitory a pracoval.

„Co budete dělat?" zeptal se ho Orff.

„Nebudu se blamovat, Orffe."

Monitory zablikaly.

Gus Orff vytřeštil oči. Tyli Leyden komunikoval s počítačem NATHANEM na pozemském Měsíci! Jak se mohl opovážit?!

„Prosím, čekejte," ozval se kovový hlas.

Po osmnácti vteřinách přišla odpověď: „O popsaném světelném jevu není v paměťových sektorech nic uvedeno. Podle propočtu pravděpodobnosti se s šestapadesátiprocentní pravděpodobností jedná o umělý výtvar. Další otázky?"

„Ne," řekl Leyden a vypnul spojení.

Opustil místnost a odešel k astrofyzikům. Orff ho nechal jít, aby se dál zbytečně nerozčiloval.

Thomas Herzog byl poměrně překvapen, když z astrofyzikálního oddělení přišla výzva neměnit rychlost lodi.

Nebyl to dokonce hlas Tylla Leydena, který to požadoval?

Byl.

Po několik hodin však o něm nikdo nevěděl. Uzavřel se s požadovanými výsledkovými listinami do své pracovny a nechával si pouze posílat informace.

Po třech hodinách chtěl Thomas Herzog od Orffa vědět, zda se i on někdy dozví nějaké výsledky.

„Sám nic nevím, pane," otevřeně přiznal Orff. „Leyden si nenechá

koukat do karet."

„Musí proto zaměstnávat sedmdesát procent vědců?"

„Dejte mu ještě hodinu, pane," navrhol Gus Orff.

Veliteli stejně nic jiného nezbývalo.

Ale dvacet tři minuty před uplynutím hodinové lhůty, o které Tyli Leyden sám nic nevěděl, se Orffovi hlásil interkomem: „Myslím, že to mám."

„Co? Cože? O čem to mluvíte?"

„O světelném blesku, který nebyl bleskem."

„A co to tedy bylo?"

„Blesk ne. Šlo o novou zaměřovači metodu, pomocí které se ve zdejších končinách zjišťuje, jaké kosmické lodi vlétly do této sluneční soustavy. Při této příležitosti jsem si dovolil vyzkoušet Faltonovu teorii."

„Zopakujte to..."

Tyli Leyden nic neopakoval a řekl: „Domnělý světelný záblesk byl určitým druhem detektorového paprsku z hyperprostoru nebo jiného prostoru. Zdá se, že pracuje podobně jako naše reliéfní zaměřovači paprsky, ale přichází z nějakého nadřazeného prostoru..."

„Nevykládejte mi hlouposti!"

„Tuto výřetku směřujete do technického oddělení, Orffe. Opakuji pouze fakta, která jsem dostal. Paprsek, přicházející z nadřazeného prostoru, nedokážeme energeticky ani hmotově zaměřit, že?"

„A jak víte, že to byl zaměřovači paprsek?"

„Máme délku jeho trvání a po celé lodi jsme zaměřili drobné stopy vstupu energie. Během zaměřovacího intervalu o délce 6,09 minuty byla loď EXPLORER-2115 doslova rozebrána na součástky a prozkoumána. Hlavně mi neříkejte, že to není možné. Tohle totiž tvrdí náš počítač!"

„A teď? Co teď?"

„Musíme se mít na pozoru před sluneční soustavou, vzdálenou nyní od nás 3,93 světelných let. Podle Faltonovy teorie existuje na jedné z jejích planet život."

„A tamější bytosti na nás poslaly zaměřovači paprsek z nadprostoru? Leydene, nebud'te směšný."

Tyli si jeho poslední poznámky nevšímal.

„Svůj úkol považuji za splněný, pane. Podklady máte k dispozici."

„To si myslíte vy," křikl na něj Orff. „Velitel i já jsme vám jednoznačně zakázali zkoumat Faltonovu teorii. Překročil jste tento

zákaz a ponese te následky."

Leyden však jako by jeho výhrůžku snad ani neslyšel. Ve tváři se mu nepohnul ani sval. „Úkol jsem splnil, Orffe. Mám ještě dvanáct minut."

Orffův rozkaz zůstat před obrazovkou už Tylla Leydena nezastihl, protože mladý muž vypnul interkom.

Když se posléze Orff vrátil do hříšnickovy pracovny, byla prázdná.

EXPLORER-2115 neletěla k soustavě, kterou Tyli Leyden identifikoval jako soustavu s inteligentním životem. Cílem výzkumné lodi bylo bělorudé slunce ve vzdálenosti 2,57 světelných let. Sotva loď opustila librační zónu a ponořila se zpět do normálního prostoru, veškeré zaměřovači přístroje se upnuly ke slunci. Následovala speciální měření gravitace, magnetických polí a vlastností. Představovalo to práci zhruba pro tři stovky lidí.

Slunce, ke kterému nalétávali, nemělo žádné planety a proto bylo katalogizováno pod nulovou sérií.

Plukovník Thomas Herzog četl zprávu. Vědecká korporace zvolila z mnoha sluncí tři, určené k průzkumu. Hvězda, jíž Tyli Leyden předpověděl inteligentní život, však mezi nimi nebyla.

Na tajemný záblesk už nikdo ani nepomyslí, prolétlo Herzogovi hlavou...

Ozval se Gus Orff. Chtěl vědět, co bude dál.

Herzog pokýval hlavou.

„Rozhodl jsem se nikoliv podle soudu Korporace, ale podle Leydena. Poletíme k jeho hvězdě."

Orff chvíli mlčel a pak řekl: „Měl jsem to také v úmyslu, Herzogu."

„Dobrá. Letíme k Leydenově slunci," ukončil velitel krátkou debatu.

Vypnul spojení. Zamyšleně pohlížel na zprávu. Jeho vlastní rozhodnutí mu připadalo poněkud zvláštní... Necítil se ve své kůži. Proto se ještě jednou spojil s Orffem a zeptal se ho: „Poslouchejte, jak je vám po těle, když pomyslíte na Leydenovo slunce?"

„No..., upřímně řečeno... Je to zvláštní, Herzogu. Zničehonic přímo hořím touhou se o něm něco dozvědět. Že by flegmatik Leyden disponoval sugestivními silami?"

„Počkejte chvíli na drátě, Orffe. Spojím se s počítačem."

Orff naslouchal veliteli. Slyšel, co mu odpovídá počítač. Podle centrální databáze neměl Tyli Leyden ani sebemenší dispozice k jakémukoli parascapnosti.

„Tak to nás potom náš milý kolega prostě jenom ohromil ne-



obvyklým pracovním stylem, a tím pádem jsme zvědaví jako malí kluci," mínil Orff.

„Taky bych řekl," odpověděl Herzog.

Osm mužů z koordinačního oddělení bylo velmi nespokojeno. Zase jednou to vypadalo, že ztratili smysl své existence. Plukovník Herzog nerespektoval jejich analýzy a rozhodl se následovat Leydenovu domněnku.

Osm mužů z Koordinačního oddělení poukazovalo na fakt, že slunce postavili až na 48. místo.

Herzog jim ale na jejich výhrady odvětil: „Tady nerozhoduje žádný počítač. Tady ještě pořád rozhoduje velitel lodi!"

V samotném velínu jeho rozhodnutí nikoho nezaskočilo, protože tam se pořád ještě diskutovalo o tajemném světelném záblesku a kromě toho tam zavládla touha zjistit, zda měl Tyli Leyden se svým odvážným testem pravdu.

O Arkonidanu Faltonovi se vědělo, že svého času před tiší-

v

či lety patřil k vědeckým outsiderům svého národa. Žádný z jeho kolegů ho nebral vážně. Falton se tím však nedal zastavit a sledoval jednu teorii za druhou.

Jakého druhu jeho teorie byly však nedokázal nikdo zjistit. Jenom díky objevu starého, zasypaného arkonidského archivu a jednoho jediného pásku v něm se objevila část Faltonových objevů. Po přehrání pásky bylo zjištěno, že se jedná o krkolomnou teorii, podle které bylo možné po přesném zaměření slunečních aktivit na dálku zjistit, zda v soustavě takového slunce existuje inteligentní život.

Faltonova teorie pak vyšla v jednom vědeckém časopise a byla i po tisíciletích znovu zesměšněna.

Tyli Leyden se nebál podobné zesměšnění riskovat.

Kdosi do něj strčil až ho vylekal. „Tedy, Leydene, tys nám to zavařil!"

Tyli pokrčil rameny, aniž by zvedl hlavu.

Vtom se z palubního rozhlasu ozvalo: „Pan Leyden k panu Orffovi! Pan Leyden k panu Orffovi!"

Leyden chvíli seděl, pak zvolna vzal podklady, vstal a opustil kantýnu. Když o několik minut později vstupoval do pracovny pana Orffa, Orff se ho překvapeně zeptal: „Vy jste snad utíkal, ne?"

„Šel jsem jako obvykle, Orffe."

Orff vstal. S Leydenem nemělo smysl diskutovat.

„Pojďte se mnou, prosím.“

Poodešli do teleobservatoria. Obrazovka o rozměrech deset krát deset metrů ukazovala žluté slunce. Bezpočet clon umožňoval jeho pozorování.

„Tak tohle je to vaše slunce, Leydene!“ zdůraznil Orff.

Tyli Leyden se zatvářil překvapeně.

Žluté slunce mělo jenom jednu planetu, ale jakou planetu! Byl to planetární obr. Něco, co v džungli hvězd zatím ještě nikdo neobjevil. Průměr této planety činil 2 213 000 kilometrů. Tím pádem byla zhruba o 800 000 kilometrů větší než její slunce.

Planeta větší než mateřská hvězda?

„Taky vám to vzalo řeč, Leydene?“ zeptal se Gus Orff.

Leyden mu mlčky podal jeden z podkladů. Ukázal na rukou psanou poznámku: průměr planety zhruba 2 miliony kilometrů. Za tímto konstatováním stál otazník v závorce.

„Dejte to sem!“ vytrhl mu Orff podklady z rukou. Studoval záznamy.

„Co je to? Jak jste přišel na průměr zhruba dvou milionů kilometrů?“

„Byl to jeden z důsledků Faltonovy teorie,“ Suše odpověděl mladý muž.

Od počítače se ozývaly další informace: „Tento obr je metanovým světem. U všech galaxií! Je větší než slunce. Úplný Herkules!“

Zrodilo se nové jméno. Gigantická planeta byla pojmenována Herkules.

V interkomu se ozval velitel. Jeho hlas se chvěl vzrušením: „Orffe, právě jsem dostal hlášení, že tato planeta má sedmnáct měsíců velikosti pozemského Měsíce! Co je na tom pravdy?“

„Všechno, pane!“

„Ano? Všechno? A můžete mi prozradit, proč o této výjimečné soustavě před několika hodinami ještě vůbec nikdo nic nevěděl?“

•v

Kupodivu mu odpověděl samotný Leyden. Řekl: „Při poslední kontrole před čtyřiceti hodinami činila naše vzdálenost od této soustavy čtyři světelné roky. Mezi námi a soustavou se nacházel řetězec vesmírného záření, který znemožňoval obvyklé dálkové zaměřování.“

Od distančního analyzátoru se ozval výkřik překvapení: „Už jsme našli tři kyslíkové měsíce!“

Gus Orff se podíval na Tylla Leydena a zavrtěl hlavou: „Co by se muselo stát, abyste se zatvářil aspoň trochu překvapeně?“

„Jsem rozrušen. Právě nyní!“ odpověděl Leyden a domníval se, že odpověděl dostatečně jasně.

Gus Orff se předklonil a zašeptal mu do ucha: „A smím se zeptat, proč jste rozrušen, pane Leydene?“

Oslovený mlčky ukázal na Herkula, sáhl po ovladači osvětlení, našel planetu na velké obrazovce a spustil světelný paprsek jako ukazovátko až k rovníkové čáře.

„Támhleto je třetí měsíc téhle planety. Mohl byste mi prozradit, proč bych tam hrozně rád přistál? Velmi mě rozrušuje, že tak silně cítím přání tam přistát...“

Vypnul světelný paprsek.

Gus Orff se na něj nedůvěřivě zadíval.

Od teleanalyzátoru se ozvalo: „Třetí měsíc má jednoznačně kyslíkovou atmosféru. Leydene, znáte už gravitační hodnotu?“

Tyli Leyden mávl rukou.

„Ano, 1,09 g.“

Plukovník Herzog převzal ruční řízení lodi. Gigant Herkules byl tak obrovský, že raději řídil loď sám. Přemýšlel přitom o třetím měsíci. Zatímco zvolna klesal, přemýšlel i sám o sobě.

Kdo mu vsugeroval, že musí nutně přistát na třetím měsíci? Zamyšleně hleděl na palubní desku, aniž by něco viděl. Stálý pilot EXPLORERU-2115 beze slova převzal řízení.

Čím déle o této věci Herzog přemýšlel, tím byla tajemnější. Že by sugestivní síly měly něco společného se třetí oběžnicí Herkula?

Věděl, že je možné vysílat hypnotické signály pomocí obyčejné vysílačky. Věděl však pochopitelně také, že jeho loď je vybavena přístroji, které podobné manipulace ihned odhalí a ohlásí. Přesto si chtěl být jist a proto rozkázal pětiminutovou pauzu v příjmu signálů z vesmíru.

Porušil tím směrnice. Například frekvence hlavní administrace nesměla být vypínána. Ovšem Herzog byl toho názoru, že koná správně.

Pět minut uplynulo. Během této doby se Herzog neustále kontroloval. Jeho přání přistát na třetím měsíci dokonce zesílilo.

Něco ho napadlo. Otočil se v křesle, zadíval se na své důstojníky a zeptal se: „Navrhuje někdo z vás přistání jinde než na třetím měsíci?“

Všichni zavrtěli hlavami.

„Převezměte,“ řekl svému pilotovi a teprve pak překvapeně

konstatoval, že pilot už dávno řídí loď místo něj. Herzog vstal a opustil velín, aby navázal spojení s Gusem Orffem.

„Přijdu hned!“ odpověděl mu Orff a zanedlouho stál před kapitánem lodi v jeho pracovně.

„Orffe, který z měsíců navrhujete pro přistání?“

„Třetí měsíc, pane!“ odpověděl Orff bez přemýšlení. „Je v tom něco divného?“

„Ano, Orffe. Ve vašem oddělení se hovořilo o našem prvním cíli. Který to byl? Zamyslete se...“

„To ani nemusím, pane. Všichni chtěli... K čertu! My všichni jsme chtěli letět na třetí měsíc. Ovšem nejdříve ze všech to byl Tyli..., Nebesa. co se to na naší lodi vlastně děje?“

„Pokud byste se pokusil mluvit trochu souvisle, byl bych vám za to vděčen,“ řekl Herzog.

Gus Orff mu podal zprávu. Pozornost Thomase Herzoga rostla. Když Gus skončil, Herzog dodal: „Hrozně rád bych Leydēna podrobil paratestům.“

„Jen to ne, pane! Leyden byl první, kdo mě informoval o tomto problému.“

„Třeba jenom nechtěl vypadat podezřele.“

„To si nemyslím, Herzogu. Leyden s tím fenoménem nemá nic společného!“

Herzog udeřil pěstí do stolu. „Tak co se tady vlastně děje? Každopádně máme co do činění s hypnotickým vlivem. Někde na lodi musí být sugestor, protože z vysílaček to nešlo.“

Zmáčkl tlačítko interkomu. „Doktor Lao ke kapitánovi!“

Doktor přišel. I on potvrdil přání letět ke třetímu měsíci. Když pak dostal od plukovníka rozkaz podrobit astronoma a fyzika Leydena paratestům, nenamítal ani slovo. -

„Výsledky chci mít co nejdříve. Loď zatím zastaví.“

„Já bych to nedělal, pane,“ naposledy namítl Orff.

„Už jsem se rozhodl. Doktore Lao, proveďte rozkaz! Ale prosím, co nejnenápadněji, aby kromě vašich spolupracovníků nikdo nic nevěděl!“

Když lékař odešel, Thomas Herzog řekl jako by na svou obranu: „Kam bychom to přišli, kdyby naši loď řídil sugestor, Orffe?“

„Copak ji nějaký řídí?“

„A kdo tedy?“

Test probíhal. Leyden se nacházel v hlubokém spánku. Lao a kolegové se na sebe dívali stále bezradněji. Muž, který byl podrobován paratestu, byl naprosto normální.

„Přerušíme to?“ ozval se kdosi.

Lao se zeptal velitele.

„Ne! Dokončit testy!“

Test skončil za necelou hodinu. Když se Leyden probal z narkózy, jeho první otázka zněla: „Jsem normální?“

„Naprosto, pane Leydene!“ potvrdil mu doktor Lao.

Testovaný muž mlčky opustil laboratoř. Nijak na sobě nedával znát, co si myslí.

Nešel na palubu C do astrooddělení. Vyhledal palubní knihovnu. Počítačový knihovník mu vyhledal tři svazky. Tyli Leyden si je přehrál a dělal si přitom poznámky.

„Škoda!“ řekl, když skončil. Z posledního svazku zjistil, že každý velitel lodi má právo podrobit kohokoliv z posádky psychotestu, pokud je dotýčný ve zřejmém podezření. A to byl Leydenův případ. Skutečně byl v podezření.

Vrátil se tedy do pracovny a pustil se do obvyklé činnosti.

EXPLORER-2115 mezitím klesala volným pádem k Herku-lesu. Na tomto extrémně chladném metanovém obrovi nebylo nic k pozorování. Byla to prostě jen nepředstavitelně veliká planeta se směšně malým ztvrdlým jádrem. Samotný

Herkules by byl bez svých sedmnácti měsíců naprosto nezajímavý.

A jeden z nich vědce zajímal maximálně.

Třetí měsíc byl od Herkula vzdálen 984 000 kilometrů. Na základě dalších dat byla spočítána rotace na 21,80 hodin. Složení vzduchu se nijak zvlášť nelišilo od pozemské atmosféry.

Gus Orff se po delší nepřítomnosti opět objevil ve svém oddělení. Když spatřil Leydena, pohrouženého do práce, jen nevěřicně zavrtěl hlavou. Na Leydenově místě by nedokázal pracovat tak brzy po absolvování psychotestů.

Po půlhodině se ozval Herzog a nařídil přistání na prvním měsíci. Z jeho hlasu nebylo znát, jak silně musí bojovat sám proti sobě, aby nenařídil přistání tam, kde chtěli přistát všichni.

Ale kapitánovo slovo bylo rozhodující.

Proti své vůli posádka obrátila kurz a zamířila k prvním měsíci. Netrvalo dlouho a obletěli jej. Zaznamenali potřebné hodnoty a obrátili se ke druhému měsíci. Ale ani ten nestál za pozornost.

Thomas Herzog pocítil úlevu na srdci, když počítač doporučil kurz ke třetímu měsíci.

Ve vzdálenosti 100 000 kilometrů před třetí oběžnicí kulovitý křižník zabrzdil. Na lodi zavaly absorbéry a polykaly odstředivé síly. Herkules se teď nacházel za lodí. K EXPLORERU-2115 se nyní blížil zelený, sluncem zalitý svět. Při každém takovém přistání to byl stále stejný, ale vždy fascinující zážitek.

Energetické zaměření a zaměření záření hlásila nulové hodnoty. Zbraňová stanoviště lodi byla plně obsazena.

Na monitorech se objevil oceán s kontinenty stepního charakteru. Objevovaly se ale i lesy. Druh stromů naznačoval, že zdejší průměrné teploty dosahují poměrně vysokých hodnot. Explorer se řítí k vysokému pohoří, připomínajícímu Himálaj-

Vtom kdosi zvolal: „Město!“

Thomas Herzog strhl svoji pětisetmetrovou loď do zatáčky. Pohoří leželo těsně za nimi. Na úpatí osmitisícovky, v kruhovitém údolí, spatřili zbytky nějakého města.

Přistáli asi kilometr od posledních ruin. Když utichlo dunění impulzních motorů, zbraňová stanoviště zůstala pořád ještě obsazena. Pomocí zvětšení si lidé na lodi prohlíželi zbytky zaniklého města.

Archeologové měli práci. Než však mohli opustit loď, Thomas Herzog vyslal sondy - speciální raketky, které se automaticky vracely po splnění úkolu.

Veliteli pak byly ohlášeny výsledky přesné analýzy vzduchu. Nedivil se, když zjistil, že teplota dosahuje příjemných 13,5 stupně. Čekal to. Nejvyšší stavbou mezi ruinami byla asi padesát metrů vysoká, polorozpadlá věž primitivního, starého opevnění.

Herzog zjišťoval, jak dlouho ještě bude venku světlo.

„Osm hodin a dvacet minut, pane," přišla odpověď.

Herzog se spojil s hlavním výstupem z lodi: „Nákladní čluny vyložit, nasazení komanda podle rozkazu A-jedna!“ To znamenalo: návštěvu mírumilovného, Zemi podobného světa. Ovšem znamenalo to také veškerou ostražitost a vstup na planetu ve skafandrech a se zbraní v ruce.

Po půldruhé hodině se plukovník Herzog vrátil z první obhlídky. Až na muže v pohotovosti směli všichni opustit loď. Roboti mezitím vybudovali kolem lodi energetické zábrany, které by v případě přepadení lodi znamenaly pro nepřítelku jistou- smrt.

Archeologové se nestarali, co se děje za jejich zády. Zajímal se o silně rozpadlé zbytky starého města na úpatí majestátních osmitisícovek. Kdekoliv použili přístroje na změření stáří ruin, zjišťovali hodnotu 37 000 let!

Více než tři stovky mužů prolézaly trosky města v naději, že objeví fresky nebo jiné zobrazení původních obyvatel tohoto města.

Od úpatí věže se ozvalo, že měření prokazuje - stáří 41 000 let! Základy věže tedy byly o čtyři tisíce let starší než okolní město.

„Nikde nic nenajdeme!“ konstatovali mnozí a vraceli se na loď. Od návštěvy sutin si slibovali přece jen víc.

Šéf jednotky archeologů si však vyžádal vrtnou soupravu, kterou posléze umístil třicet metrů od věže, a po půlhodinové montáži se speciální vrtné sondy daly do práce.

Když posléze tiché antigravové sondy pronikly do hloubky šesti metrů, hlásily už stáří podloží více než 80 000 let.

Jeden z archeologů se ozval. Ve vzorcích z hlubiny našel kovové střepiny, které byly staré 108 000 let.

„Co je to? Ani železo ani ocel... Žádný nám známý kov!“ ^ Šéf archeologů si pečlivě prohlédl nález a sdělil výsledek Herzogovi, který pak ihned požadoval další vrtné testy v okolí.

Thomas Herzog stál s Gusem Orffem ve velkém vstupu lodi a sledovali majestátní panorama pohoří nad městem. Vrcholky byly pokryté věčným sněhem, pod nimi temné skalní stěny.

U lodi přistávaly nákladní čluny. Komanda robotů je vykládala. Vracela se sonda za sondou.

„Nic,“ konstatoval Orff. „Žádný inteligentní život. Možná, že název Impoz je pro tuto planetu přece jen přehnaný.“

„Impoz jako impozantní,“ pokrčil rameny Herzog. „Škoda, že měl Leyden se svou teorií jenom padesát procent pravdy...“

Vtom se jim na zápěstích ozvaly náramkové vysílačky.

Pípaly.

Krátce — krátce - dlouze - krátce - krátce! Nepřetržitě!

„Já to tuším!“ rozrušeně zvolal Herzog.

Dva z celkem pětadvaceti buněčných aktivátorů se dosud ozvaly tímto způsobem. Tajemná Všebytost z planety Poutník tady na Impozu jeden z nich ukryla!

Herzog s Orffem spěchali k hlavnímu antigravovému výtahu. „Tak tohle byla ta sugestivní síla, která nás sem všechny přitahovala!“ řekl v šachtě Herzog. „Ta ďábelská věcička to způsobila!“

Jejich mikrokomy dál pípaly.

Ve velínu zavládlo vzrušení. Buněčný aktivátor! Věčný život. ...!  
Kdo z nich jej najde?

Ten, kdo přístroj najde a zavěsí si jej kolem krku, nikdy nezemře, pokud ovšem nebude zabít násilně... Ale smrt stárnutím nebo vinou nemoci by se mu vyhýbala!

Plukovník Herzog dobře věděl, co se honí hlavami jeho důstojníků. Přání získat buněčný aktivátor bylo velmi přirozené. Ovšem každý z těchto mužů také přísahal věrnost Impériu. Všichni přísahali věrnost spojeným národům. Tomuto zájmu odpovídal i Rhodanův rozkaz: pokuste se najít těch pětadvacet ztracených buněčných aktivátorů! Jeden tedy ležel na Imposu. Pořád ještě se hlásil... Pořád pípaly vysílačky...

„Přivolat nákladní čluny!“ řekl Herzog.

Brzy se ozvaly první dva čluny. Oznamovaly hodnoty, které pak vyhodnocoval palubní počítač. Pomalu vznikal kartografický obraz třetího měsíce Imposu. Projektor jej promítal na stěnu. Bylo tam i pět čar, které označovaly zaměření, o které všem šlo. Těchto pět čar se křížilo v jediném bodě.

Ze spojové centrály se ozvala stížnost: „Na normálních vlnách není slyšet vlastní slova! Všichni ječí jako pominutí!“

„Zákaz hovorů ve spojové centrále!“ nařídil Herzog.

Na projekci se objevily další čtyři linie, které se křížily v jediném bodě. Počítač vydal hodnoty měření. Ukazovalo se, že buněčný aktivátor leží kdesi uvnitř osmitisícovky - ve skalním masívu, na jehož úpatí leželo zbořené město.

Herzog s Orffem na sebe zklamaně pohlédli.

„Tři až čtyři tisíce metrů hluboko ve skále!“ oznamoval důstojník .od zaměřovačů.

Herzog vydal rozkaz, aby se na loď vrátili všichni, kdo se ještě nacházeli ve volném prostoru. Pozoroval přitom své důstojníky a rostla v něm nedůvěra. Ale brzy se všichni muži vrátili na palubu a tak si mohl oddechnout. Jejich touha po buněčném aktivátoru přece jenom nebyla tak silná, jak se obával.

Thomas Herzog si automaticky vyžádal informace o bytosti z planety Poutník. Počítač je obratem vydal:

Nesmrtelná, tajemná bytost i planety Poutník není fyzicky přítomna. Obývá umělý svět Poutník, který není za normálních okolností vidět. Bytost je duševním ztělesněním prastaré civilizace a disponuje



nepředstavitelnou mocí.

Herzog tohle všechno dávno věděl, ale pochyboval o neo-mezenosti moci této tajemné bytosti. Proč opustila svůj umělý svět a nechala jej zaniknout v atomární explozi? I sám Herzog věděl, že tajemná bytost oznámila, že se stahuje do ústraní a že jako poslední pozdrav věčnému životu skryla v Mléčné dráze 25 buněčných aktivátorů.

Jeden z těchto pozdravů ležel nyní v útrobách skalního masívu na třetím měsíci metanového Herkula.

Herzog se obával dalších komplikací, protože si současně vzpomněl i na hromový, pobavený smích Všebytosti z Poutníka, který doprovázel informaci o ukrytí buněčných aktivátorů. Bytost z Poutníka se bavila. Měla ráda žerty...

Ze speciálního hangáru se ozvalo: „Pane, všechny sondy jsou zpátky.”

Herzog sotva poslouchal. Čekal na zprávu z hlavního vstupu, že se posádka nachází kompletně na palubě. Najednou se cítil bezradný a přemýšlel, zda jeho bezradnost nepramení z hypnozáržení aktivátoru.

Gus Orff už měl toho pípání dost: „Copak to nikdo nedokáže vypnout?”

Herzog řekl do mikrofonu pro spojovou centrálu: „Vypněte pípání. Sami ho však nadále hlídejte a pozorujte...”

Zmlkl.

A nebyl jediný.

Mohutná panoramatická obrazovka rychle temněla. Kontrolní světla počítače matně problikávala.

„Přestávají fungovat zaměřovače!” ozvalo se ve velínu.

„Konec!” hlesl Herzog. „Palubní rozhlas taky vypustil duši,” v

Zavládla tma. Sotva si viděli na dlaň, když ji zvedli k očím.

Pak na lodi zavládla úplná tma.

Nouzové osvětlení taky nefungovalo. Ale ze směru od spojové centrály se ozývaly zvuky. Znělo to jako by někdo ručně otevíral hlavní vstup.

„Co se to s naší lodí děje? Nic nefunguje, pane!”

„Klid! Chci absolutní klid!” přikázal Herzog zlomeným hlasem.

Poslechli ho.

EXPLORER-2115 se proměnila v ocelovou kouli o pěti stech metrech v průměru, s tisíci muži posádky, kteří neměli žádný technický přístroj. Všechno, co pracovalo na energetické bázi,

zmlklo.

„Pánové," začal velitel, „musíme si hodně rychle promyslet, jak se nyní v tomto neuvěřitelném stavu zachováme. Hlavní vstup je patrně otevřený. To je naše štěstí, protože sem tudy proudí kyslík. Proto všude na lodi musíme otevřít dveře. Rozkazy budou vydávány pomocí kurýrních spojek. Potřebuji teď pro každé patro jednoho důstojníka, který by převzal velení..."

Najednou se ozval hromový chechot. Duněl velínem a duněl v hlavách přítomných mužů. Téměř všichni věděli, co to

je-„Tajemný se nám vysmívá!" zvolal kdosi a někteří jednoduše kleli.

Mocná Všebytost si s nimi hrála jako kočka s myší a vypnula všechny agregáty lodi.

Pak smích rázem utichl a ozval se hlas. Zase jej bylo slyšet všude - ve všech hlavách.

Proč se zlobíte, milí přátelé? Perry Rhodan rozumí legraci víc než vy! Nejenom smrt něco stojí, věčný život také! A věčný život najdete teprve tehdy, pokud si k němu prorazíte cestu minulostí. Máte přece hlavíčky, Pozemšťané, nebo ne?

Poslední poznámka vyzněla posměšně. Každý se cítil, jako by byl osloven osobně, ale nikdo se to neopovažoval říci nahlas. Když se bytost znovu rozchechtala, smála se do uctivého ticha.

A pak to přestalo. Telepatický kontakt skončil.

Lod' byla dále zahalena v temnotách,

„Máme na palubě svíčky?" zeptal se Herzog.

Kdo to mohl vědět?

„Nepoužívejte antigravové výtahy!" křikl Herzog za poslíčky, kteří se rozběhli hledat svíčky do centrálního skladu.

Po chvíli se ozval nějaký hlas: „Je tohle velín?"

Herzog mu přitakal. Spojka přišla z pólové věže Exploreru.

„Pane, pojd'te se mnou nahoru. Venku v ruinách města straší!"

Muž nedokázal vysvětlit, co tam straší. Důstojník z pólové pozorovatelné ho poslal do velínu s požadavkem, aby rychle přivedl velitele.

„Pojd'te se mnou, Orffe!" přikázal Herzog.

„Tak kde tady straší?" zeptal se Herzog.

„Támhle!" odpověděl muž v kopuli a ukázal k ruinám.

„Panebože...", hlesl velitel lodi a víc už neřekl.

Z trosek vyrůstalo město! Neviditelné síly shromažďovaly kámen a

prach a vracely je na původní místo! Neviditelné síly stavěly město! Věž už se tyčila sto metrů vysoko nad domy! Okolí lodi vypadalo cize - od severu tekla dokonce i řeka a protékala městem.

Herzog si promnul oči.

„Sním nebo bdím? Přece mi nepřeskočilo?“

„Neuvěřitelná fáta morgána,“ konstatoval důstojník. „Nechápu, co tím neznámá bytost zamýšlí...“

„Já bych spíš řekl, že to není fáta morgána, ale skutečnost!“ odporoval Herzog.

„Pane, podívejte se doleva k lesu!“ ozval se Orff. „Nevidíte tam nějaký pohyb?“

Herzog nedokázal nic objevit. Nasměroval pozornost znovu k neskutečnému městu. Nebylo nijak malé. Mohlo v něm bydlet na čtyřicet, padesát tisíc lidí.

„Támhle roste další věž!“

Bylo přímo děsivé sledovat, jak z nicoty neskutečně rychle roste obrovitá věž. Domy kolem měly kulatá okna. Dveře vypadaly podobně. Střechy byly ploché s nízkými okraji. Nikde ani stopy po barvě.

„Nyní vznikají ve zdech opevnění brány!“ zvolal Orff.

A pak to všichni spatřili: z komínů se začalo kouřit!

Město žilo.

Z více než pětisetmetrové výšky měli skvělý výhled. Před nimi rostlo z trosek město, které se podobalo pevnosti. Kolem něj stálo kruhové opevnění, ovšem okruh nebyl úplný. Zhruba pětina jej chyběla. Místo něj tam byla skalní stěna.

Dívali se na město, které se nacházelo v obležení. Celé roje humanoidních bytostí vybíhaly z lesa směrem k městu. Vítr přinášel do kopule vesmírné lodi bojový ryk útočníků.

Opodál se zvedaly obláčky dýmu a ozývaly se praskavé zvu-ky.

„Kanóny!“ suše konstatoval Herzog.

Střílelo se z obou stran bojiště.

„Ty bytosti mají tři ruce!“ překvapeně konstatoval důstojník kupole.

„Ale pohybují se po dvou jako my,“ konstatoval Orff.

Několik bojovníků se přiblížilo až ke kosmické lodi. Zastavili se.

Vypadali groteskně. Jejich nohy mohly být lidskými končetinami. Trup však byl kulovitý a hlava bez vlasů. Bytosti měly dva páry očí a z trupu jim vyrůstaly tři paže. Bojovníci nebyli vyšší- než jeden metr.

Nepobíhali nazí, měli na sobě jakýsi kovový šupinatý pancíř, který nekryl pouze ruce a paže.

„Co to má znamenat?“ zeptal se důstojník, když padesát metrů od lodi cosi vybuchlo.

„Střílejí po nás z obou stran!“4 zvolal Herzog. „Kryjte se!“

Těsně nad nimi proletěl projektil.

Slezli z kopule do bezpečí.

„Pochopil jste, Orffe?“ zeptal se pak Herzog v pološeru.

„Ano. Tajemný má zvláštní způsob humoru.“

Těsně pod břichem lodi vybuchl další projektil a loď se zachvěla.

Herzoga to rozzuřilo: „Kdybych mohl, zatočil bych mu krkem!“

„Ale Tajemný žádný krk nemá,“ odvětil astrofyzik. „Čím déle o tom kouzlu přemýšlím, tím je mi podezřelější.“

„Co tím myslíte, Orffe?“

„Neumím to povědět, pane, ale Tajemný nám patrně předvádí zdejší minulost. Fiktivní bytost, která má být tak neuvěřitelně mocná, by však nemusela pracovat s levnými efekty...“

Thomas Herzog ho přerušil. „Záleží na tom, jak se na věc díváte. Tajemný nám zcela jednoznačně řekl: buněčného aktivátoru se zmocníte pouze v tom případě, pokud najdete cestu k úkrytu s pomocí prostředků, které mají k dispozici tihle primitivní praobyvatelé... A aby vás nenapadlo něco jiného, vaši loď jsem vyřadil z provozu...“

Znovu se ozval pekelný chechot. Tajemný se hlásil telepatickou cestou.

Ahoj, nespokojený pozemský veliteli! Rád bych, aby ses nadchl pro úkol, který jsem dal tobě a tvým mužům. Musíte najít buněčný aktivátor opravdu pomocí prostředků, které mají ti lidé venku. Momentálně se zdržujete, měřeno vaší časomírou, o osmatřicet tisíc let hlouběji v minulosti. Myslíte si, že by vás tady můj přítel Rhodan dokázal někdy najít? Nevkládej žádné naděje do hypervysílání do Terranie, veliteli! Přirozeně, že se tu Rhodan objeví, jakmile zjistí, že se nevracíte. Najde i loď, ale vás už ne. Protože vy všichni jste zemřeli o třicet osm tisíc let dříve. Takže, Pozemšťané, nechcete najít ten buněčný aktivátor? Pokud ho nenajdete, EXPLORER-2115 bude odtud odvezen za třicet osm tisíc let jako vrak, hahaha...

A pak bylo ticho. Až na válečný řev tam venku.

Žádný z tisícovky mužů na lodi si neuměl představit, jak špatně se pracuje potmě. Trvalo čtyřiaadvacet hodin než si zvykli na změněné

podmínky. Všude museli běhat po svých, nepomohly jim transportní pásy ani antigravy. Na každém patře bylo dvacet mužů určených jenom k tomu, aby neustále vyměňovali svíčky, které dávaly alespoň trochu světla. Nebyly to skutečné svíčky, ale kostky ze speciálního hořlavého materiálu patylu, kterých se na palubě našlo dostatek.

Tyli Leyden a jeho muži se věnovali výrobě primitivních zbraní.

„Kolik jich máme?“

„Sto čtyři,“ suše konstatoval Leyden. Vyráběli bombu s uspávacím plynem. Na jiném patře se vyráběly primitivní ručnice. Bylo tam mnoho expertů, kteří dokázali perfektně sestavit paprskomet, ale na princip výroby střelného prachu si nikdo nevzpomínal. Ohledně dynamitu nevěděl už vůbec nikdo nic. A nemohli se podívat do paměti počítačového archivu, protože neměli energii.

Nebylo teplé jídlo. Jedly se pouze koncentrátové pilulky.

Nicméně výroba zbraní pokračovala. Sice šnečím tempem, ale pokračovala.

Na Imposu zuřila válka. Dvě strany, dva různé národy spolu krvavě válčily. Nedávno tu objevili střelný prach, ale na rozdíl od vývoje na Zemi nevyužívali jako hlavní materiál kovy, nýbrž jakousi chemicky neurčitelnou hmotu.

Plukovník Herzog nemínil svým chemikům nic vyčítat. Tito muži prostě už odvykli řešení problémů pomocí primitivních prostředků. Ale když s Gusem Orffem osaměl, zeptal se: „Rád bych věděl, jak kdysi dávno mohli na Zemi postavit atomovou bombu, aniž by ovládali arkonské vědomosti?“

Ozvalo se temné zadunění.

Domorodci se zase jednou pokusili proniknout na palubu lodi pomocí náloží. Stovky kanónů střílely v soustředěných salvách proti arkonské oceli pláště lodi.

Posádka proti tomu nemohla nic dělat. Vinou ošklivé hry, kterou s nimi hrála bytost z Poutníka, neměla k dispozici vůbec žádnou zbraň. Uplynuly tři impozské dny. Ve dne v noci se v Exploreru pracovalo. Mnoho vědců pracovalo s vypětím všech sil, ale nakonec přece jenom dokázali záračné věci. Nedisponovali jenom dostatečným počtem zbraní, nýbrž i značným výběrem: například dalekonosnými, přesně střílejícími puškami, bombami s uspávacím plynem, primitivními raketami a podobně.

V této souvislosti však Herzogovi vrtala hlavou jedna otázka:

jakmile začnou střílet po domorodcích, budou skutečně zabíjet inteligentní život nebo ne? Pohybovali se v hluboké minulosti... Tato otázka v něm hlodala ještě i ve chvíli, kdy jeho oddělení vyhledal Gus Orff. Nevšiml si přitom, že se i Tyli Ley-den zdržuje v této špatně osvětlené místnosti.

Orff se svým stanoviskem váhal, ale Tyli Leyden nikoliv. Zvedl hlavu a klidně řekl: „Nemám zájem, aby mě tu šéf našel jako desetitisíciletou mrtvolu. Mám právo na život a na návrat na Zemi. Podle toho se zachovám.“

Když pak Thomas Herzog mlčky opouštěl pracovnu v astrooddělení, už ani v nejmenším nelitoval, že Tyli Leyden patří k jeho posádce.

Na bytosti s kulatým trupem se z výšky pěti set metrů snášela zkáza. Pršely na ně těžké koule velikosti fotbalových míčů a koho taková koule zasáhla, ten klesl v bezvědomí k zemi. Na bombardování odpovídali domorodci frenetickým křikem. Pak ale najednou válečný ryk ztichl tam, kam míče dopadly a pukly. Domorodci omámeni usínali.

. Na tři sta mužů čekalo v hlavním východu z lodi. Z pólové pozorovatelný přicházely každé čtyři minuty zprávy o situaci a pak se výstup začal centimetr po centimetru rozevírat. Výstupní rampy se nekonečně pomalu sunuly k zemi, protože byly stejně jako brána ovládány ručně.

Kolem lodi pobíhalo pořád ještě hodně domorodců, kteří stále křičeli z plna hrdla.

První komando, které vyšlo z lodi, se vrhlo do boje.

„Střílejte rakety se slzným plynem!“ rozkazoval plukovník Herzog.

Za infemálního řevu vzlétly první z raket, poháněných střelným prachem. Dopadaly všude kolem lodi a při dopadu praskaly.

„Doufejme, že ty břichaté bytosti opravdu slzejí!“ poznamenal Herzog.

A opravdu!

Další muži, kteří vystupovali z lodi, nevěřili vlastním očím! Slzný plyn byl stokrát účinnější než uspávací plyn. Slyšeli zoufalé výkřiky. Sledovali jak se domorodci obracejí na útěk a pokoušejí se uniknout.

„Další rakety! Rychle!“ ,

Nové rakety pronásledovaly uprchlíky, dopadaly mezi ne a způsobovaly chaos.

„Uzavřít všechny vstupy!“ ozývalo se na lodi. Poslíčci pobíhali po palubách a předávali tuto zprávu ostatním - stejně jako jiné rozkazy.

Když se vědci dozvěděli o nečekaném účinku slzného plynu a o velitelské požadavku vyrobit jej ještě mnohem víc, nechťelo se jim uvěřit.

Zpráva však byla pravdivá. Heslo dne znělo: velkovýroba slzného plynu,

O hodinu později Thomas Herzog zkontroloval, jak jsou s úkolem daleko.

„Pánové," vysvětloval výrobcům, „náš slzný plyn je ultimativní zbraní! Jsem šťasten, že díky němu nezpůsobíme krve-prolití, nemám totiž v úmyslu zabíjet. Potřebujeme dalekonosné rakety a potřebujeme ještě mnohem víc slzného plynu než dosud. Zítřka před východem slunce chci mít hlášení, že máme k dispozici rezervu alespoň pěti tisíc slzných granátů. Berte přitom ohled na to, že bojové jednotky budou muset být dostatečně vyzbrojeny. Přemýšlejte o tom. To by bylo vše, pánové!"

Následující noci Thomas Herzog ne a ne dojít ke klidu. Neustále k němu přibíhaly spojky z výrobního plynu. Jednotlivá oddělení požadovala stále více dělníků. Každý, kdo byl jen trochu šikovný, musel do výroby.

Kolem třetí hodiny ranní došlo dokonce k poruše na plnicím zařízení a byl vyhlášen plynový poplach.

I Tyli Leyden se nacházel mezi prchajícími. Hledal bojový oblek. Těsně za ním se uzavřely dveře. Slzný plyn nesměl proniknout na palubu lodi.

Leyden konečně spatřil skříň s bojovými obleky. Jeden vytáhl, vzal ještě dva další a odcházel.

„Co s tím chcete?" zeptal se ho kdosi.

• „Půjdu dovnitř."

„Ale vždyť ve skafandru nefunguje přísuv kyslíku? Udusíte se!"

• „Zadržím dech," řekl prostě Leyden. „Půjde někdo se mnou?"

Jeden se hlásil, ale řekl: „Jděte si do té plynové komory sám. Já tady zůstanu pro případ, že byste se dusil, a pak bych se vás pokusil vytáhnout ven."

Tyli Leyden se podíval tomuto muži do obličeje, ale nic neřikal.

„Jakmile bych zvedl ruku, otevřete ty dveře. Ještě mi někdo dejte tuby s těsnícím plnidlem, abych mohl opravit tu mašinu."

Kdosi mu podal tři tuby. Zastrkal šije do kapes. Pak naznačil, že mu mají otevřít.

Zmizel.

„Bude rychle zpátky," podotkl kdosi ze tmy. „Vzduch ve skafandru mu postačí jen na pár nadechnutí."

„To je přece jasná sebevražda!" namítal další muž.

„Neměli jsme ho nechat odejít samotného. Ze kterého oddělení vlastně je?"

Nikdo to nevěděl. Leyden se jako jediný z astrofyzikálního oddělení účastnil výroby slzného plynu.

„Půjdu za ním!" řekl muž, který ho chtěl hlídat.

„Pět minut!" konstatoval kdosi.

„Jdu!" řekl záchránce, narazil si přilbu a vstoupil do zamořené oblasti.

Velmi rychle se však vrátil.

„Nemůžu se dostat dál. Ten blázen za sebou zavírá dveře, a dokonce je na své straně zamkl! Neotevřu je!"

„Tak je musíme vypáčit!"

„Vypáčit ocelové dveře? A čím asi? Holýma rukama? Nebo páčidlama?"

Měl pravdu. Pomohlo by jen termoostřelování, nic jiného.

„Je to šílenec..."

Z druhé strany se ozvaly rány. Bleskurychle otevřeli. Tyli Leyden se vpotácel dovnitř a otevřel helmu. Oči mu nezadržitelně slzely.

„Je to utěsněné. Postarejte se o vyvětrání!" řekl a odpotácel se pryč. Volali za ním, ptali se ho na různé věci, ale ani se nezastavil, natož aby odpovídal.

Nad Impozem vycházelo slunce. V rozlehlém údolí se rychle rozjasňovalo. Mohutná temná stěna, uzavírající město, jako by se Pozemšťanům vysmívala. To ona ukrývala buněčný aktivátor, po kterém tolik toužili. Za horským masívem stál metanový obr Herkules. Pod pl-

nou září slunečních paprsků předváděl svůj mlžný povrch a působil hrozivě a temně.

Plukovník Thomas Herzog na něj pohlédl jenom zběžně. Spíše ho zajímalo tisícileté město a jeho obyvatelé, kteří s prvními ranními paprsky znovu zahájili ostřelování lodi. Během noci museli posílat dělostřelectvo, protože palba byla nyní mocnější a způsobovala pekelný rámus.

Obyvatelé města se kromě toho pořád ještě bránili útočníkům. I když to z pohledu Pozemšťanů zrovna tak nevypadalo, ohnisko boje se soustřeďovalo pod hradby města.



Thomas Herzog nechápal, jak se Všebytosti z Poutníka mohlo podařit přemístit je tak hluboko do minulosti. Váhal s rozkazem k útoku. Plně si uvědomoval, že mu zásoba vyrobeného slzného plynu nemůže ani zdaleka stačit. Domorodců bylo příliš mnoho.

Proto sledoval opačnou stranu, jakýsi svah, porostlý křovím. Tudy by jeho muži mohli nepozorovaně proniknout až k řece a pak po jejím břehu až k městu. Měl tři sta mužů a musel se pokusit protrhnout prstenec pěti tisíc domorodců s kulatými břichy.

„Připravte se!“ rozkázal.

Chvilí trvalo než poslíčci oběhli palubu, a pak vydal rozkaz k boji. První dalekonosná raketa zasvištěla kdesi nad jeho hlavou a mířila k městu. Následovaly ji další - celkem bylo odpáleno šest.

Jednotky otevíraly zadní výstupy z lodi a centimetr po centimetru ručně vysouvaly těžké rampy.

Část obléhatelů zbystřila, když spatřili rakety. Ani artilerie na okraji lesa si jich nemohla nevšimnout. A rázem se palba znovu plně obrátila proti ocelovému korpusu vesmírné lodi.

„Zpátky!“ zařval Herzog a snažil se překřičet řev primitivních zbraní.

Oba speciální týmy se snažily rychle vytáhnout spuštěné rampy, ovšem tuny oceli, ze kterých rampy byly vyrobeny, se nedaly ovládat jako hračky.

Na palubě lodi vybuchl první granát a střepina srazila prvního muže.

Na pólové pozorovatelně EXPLORERU-21 15 viděli, odkud bubnová palba vychází. Nikdo však netušil, jestli tam rakety se slzným plynem doletí.

„Cíl: palebná stanoviště na okraji lesa!“ rozkázal velitel pólové pozorovatelně.

Dalších šest raket bylo zaměřeno určeným směrem.

„Odjistit! Odpálit!“

Pak čekali...

„Jo!“ zvolal jeden z mužů. „Doletí tam! Vyjde to!“

První raketa explodovala jenom sto metrů od palebných pozic nepřitele. Slzný plyn musel být pro domorodce čímsi opravdu děsivým. Stačilo třicet raket a bubnová palba domorodého dělostřelectva zcela utichla.

„Rampy spustit!“ ozvalo se od hlavního vstupu Explorera.

Když se Thomas Herzog řítí dolů po rampě, objevil mezi teleskopickými nohama další dvě spuštěné rampy. To ho uklidnilo. Herzog,

který kdysi létal na těžkém křižníku imperiální flotily, se nyní musel svým vědcům obdivovat. Chovali se jako otrlí vojáci. . .

Ale teď proti nim zaútočili ti, kteří chtěli původně vtrhnout do města!

Výsadek Pozemšťanů se rázem zastavil.

Kdyby se palebná stanoviště raket se slzným plynem ihned neorientovala a nezahájila palbu proti novému cíli, mohlo to nakonec ještě dopadnout všelijak. Plukovník Herzog by třeba musel znovu vydat rozkaz k ústupu.

Náhle před plukovníkem vybuchl granát a sprška hlíny ho srazila k zemi. Střepiny ho našťěstí minuly.

„To snad ne!“ zvolal kdosi a rychle ho tahal z té hlíny ven.

Plukovník se otočil, otřepal se a usmál se.

„To jste vy, Leydene? Díky!“

„Není zač,“ zabručel Leyden a dále se věnoval sledování boje.

Herzog vyskočil a naznačoval jednotlivým skupinám svých mužů, kudy mají utíkat. Bojové skupiny se brzy dostaly až k řece. Celkem tři sta mužů se pohybovalo po břehu k městu. Herzog byl mezi nimi. Nečekaně se z křoví ozvaly výstřely. Herzog a jeho muži byli napadeni zdívočelými domorodci. Hned vedle velitele lodi padl další muž. Tři ostatní byli zranění, ale mohli bojovat dál.

Ručně vyrobené zbraně byly nakonec lepší než zbraně domorodců. Stačilo několik přesně odpálených slzných granátů a za chvíli se přestalo válčit. Tři malí muži s kulatými břichy vyběhli z křoví a skočili do řeky. Voda je odnesla z dostřelu.

Herzog kývl. Už nechtěl, aby jeho skupinu znovu přepadli. Určil deset mužů, kteří pročešávali křoví nad břehem.

Pozemšťané zahnali domorodce dobré tři kilometry daleko od bran města.

Pomocí signální světlice Herzog oznámil pólovým pozorovatelům, že už stojí pod hradbami města. Před okamžikem v je jich blízkosti vybuchly dva slzné granáty odpálené na dálku, a Herzogovi muži v tu chvíli proklínali svůj Vlastní výrobek.

„Vystřelit lana!“ rozkázal Herzog.

Deset speciálních raket vyneslo paštiková lana nahoru na ochozy hradeb a připevnil je tam pomocí stabilizátorů. Tři z raket zklamaly, ostatní se však uchytily.

Začala nejtěžší fáze expedice: vylézt po tenkých lanech čtyřicet metrů vysoko-! K tomuto úkolu se už na palubě přihlásili

dobrovolníci - a byl mezi nimi i Leyden.

Samotné šplhání bylo těžké, ale neustálé ostřelování z něj učinilo hazard.

Tyli Leyden si však ničeho nevšímal a šplhal nahoru jako první. Široké škvíry mezi balvany ve stěně mu šplhání výrazně ulehčovaly. Stoupal vcelku snadno a rychle. Tíže, kterou sám sobě naložil, mu nevadila.

Ale sotva vylezl do poloviny stěny, musel si odpočinout, protože se rychle vyčerpал.

V tu chvíli kdosi varovně vykřikl a Tyli se podíval nad sebe.

Krev mu ztuhla v žilách.

Tam nahoře kdosi - centimetr po centimetru - posouval přes hradby obrovitý balvan. Zdola se ozývala palba, která měla zahnat domorodce, chystající se svrhnout kámen na Leydena, ale byla málo platná. Kámen domorodce ukrýval.

Tyli Leyden se pravou rukou držel lana. Pak si je otočil kolem levačky a pevně je stáhl. Musel nyní všechno vsadit na jednu kartu.

Kámen se zvolna sunul přes okraj cimbuří.

Měl ještě chvíli Času?

„Už padá!“ zvolal kdosi.

Plukovník Herzog a jeho muži zděšeně zírali vzhůru na balvan, který se s temným zaduněním překulil přes okraj hradeb a padal.

Padal přímo na Leydena.

Nač ten nešťastník asi tak mohl právě myslet?

A co udělá?

Odrazil se oběma nohama a rozhoupal se jako kyvadlo.

Kámen ho minul.

A mladý vědec pokračoval ve šplhání. Podporovali ho palbou z ručnic i raketovým ostřehováním. Na nic nemyslel a s krvavými rukama, rozdrásanými koleny a lokty zarputile šplhal.

Pak se přehoupł přes cimbuří a už na nic dalšího nečekal. Sáhl za sebe do batohu a rozhazoval jeden slzný granát za druhým.

Vyšplhání na hradby stálo Pozemšťany šestnáct raněných. Z cimbuří pak pod sebou viděli město, které při přistání poznali jako sutiny. Nyní se jim ukazovalo v celé své kráse, jak vypadalo kdysi před osmatřiceti tisíci lety: obydlené polodivochy a stejnými polodivochy také obléháno.

Stavby vypadaly primitivně, každý jednotlivý dům byl postaven

nahodile, jednoduše.

A pak spatřili jejich obyvatele: měli kulatá břicha, tři ruce a dvě nohy.

Impozané pochopili, co se stalo. Podléhali panice a prchali hlava nehlava. Prchali do temných uliček města.

„Nevím, co si mám o téhle kultuře myslet,“ řekl Herzog Gusi Orffovi, který stál vedle něj. „Nechápu Tajemného. Proč z nás udělal něco, co tyhle ubožáky vyděsí k smrti? On má opravdu makabrozní humor...”

Ve městě se zvedl oblak prachu. Herzog tázvě pohlédl na Orffa. O kousek dál vlevo bylo vidět něco podobného. Pak i •napravo a znovu o kus dál.

Thomas Herzog vyjádřil své podezření. „Divil bych se, kdyby nestrhávali domy a nestavěli barikády.”

Plynové rakety se opět pustily do práce. Signální střela oznámila pólové pozorovatelně, že bojová jednotka vystoupala na ochozy hradeb.

Teď už nebylo problémem proniknout do města. Dolů vedly široké pevné schody, a na některých místech dokonce kluzné dráhy, po kterých domorodci zřejmě vytahovali nahoru děla a municí. Někteří z vědců kroutili nad nalezanou domorodou municí hlavami.

„Neuvěřitelně jemná mechanika, vůbec nesedí k těm primitivním dělům. Je to totéž, jako kdyby Pozemšťané v době kamenné stavěli paprskomety.”

Záhada projektilů a jejich roznětek zůstala nevyřešena. Thomas Herzog se se dvěma stovkami mužů vydal na průzkum města, aby se přiblížil Zpívající hoře, do které Tajemný uložil buněčný aktivátor.

Čtyři muže ponechal u raněných.

Osud přispěchal Pozemšťanům na pomoc. Herzog rozdělil jednotku do osmi skupin. Muži se krok za krokem přibližovali k hoře. Cestou mýjeli domky a nahlíželi do kruhovitých oken a na cizokrajné zařízení obydlí. Nespatriili tam ani jednoho Impozana. Všichni utekli. Artilerie oblétatelů opět zahájila ostřelování. Projektily dopadaly se satanským ječením a explodovaly v úzkých uličkách nebo na plochých střechách jednopatrových, dobře postavených domků.

Bubnová palba sílila. Herzogovým mužům se to přestávalo líbit.

Ani Herzog nechápal, proč najednou neměly rakety se slzným plynem žádnou účinnost. Ve chvíli, kdy si tento fakt uvědomil, se mu zachvěla země pod nohama. Ani ne sto kroků od něj proběhla

mohutná exploze. Pozemšťané se kryli.

Když pak o pár vteřin později došlo k dalšímu výbuchu a potom ještě k třetímu, čtvrtému a pátému, mnozí tušili, že se Impozané brání novými prostředky.

Obyvatelé města se před pronikajícími dvourukými obry poschovávali na druhý konec a nyní ničili vstupy do uliček pomocí náloží.

Thomas Herzog věděl, že Impozané časem vymřeli, věděl že pouze slouží Tajemnému pro zábavu, věděl že všechno to dění kolem je neskutečné, ale přesto, anebo možná právě proto, se jednalo o velkou psychickou zátěž.

Plukovník Herzog si nevšímal sypaního se kamení a sutin. Vyšel z úkrytu a pohyboval se přiskoky od domu k domu, aby vyhledával skupiny, které nesly rakety.

Všude vydával stejný rozkaz: „Čtyři pětiny nálože prachu vybrat. Střílejte šikmo proti skalní stěně. Musíme domorodce přibrzdit, aby město nerozbili na kusy. Bude lepší, když se celé město rozbrečí, než aby se rozpadlo.“

Exploze brzy utichly.

Plyn opět vykonal své.

Herzog však netušil, co bude dál. Tiše doufal, že ve Zpívající hoře najdou jeskyni a v ní na nepřístupném místě ukrytý buněčný aktivátor.

Třicet mužů na kulaté plošině pólové věže už nedokázalo i přes intenzivní pozorování objevit žádnou signální raketu.

Před hodinou byla z hradeb odpálena poslední, a od té doby marně čekali na další znamení. Nevěděli, na které cíle mají střílet. Slzný plyn by nyní mohl ohrozit i jejich kamarády ve městě. Nicméně z pětisetmetrové výšky měli dobrý výhled a mohli snadno odhadnout, že osud domorodých obyvatel města je patrně zpečetěn. Útočníci přinesli dlouhé žebříky a začínali slézat hradby.

„Pal!“ přikázal důstojník raketovým střelcům. „Tři rakety!“

Projektily odsyčely. Černý střelný prach vyvíjel při spalování tolik kouře, že bylo možné sledovat dráhu střel. Jedna raketa explodovala už cestou k hradbám. Ani další dvě nezasáhly cíl přesně. To však momentálně nehrálo žádnou roli. Vítr polevil, takže slzný plyn neodnášel.

Na žebřících se už nenacházel žádný Impoz. Bojovníci dole pod hradbami prchali v divoké panice.

„Konečně!“ zvolal jeden z pólových pozorovatelů a ukázal před sebe k věži pevnosti. Z ochozů se střílelo. Granáty dopadaly mezi prchající obléhatele. Impozané se oklikami vraceli na hradby, aby bránili své město.

„Nechápu, proč všichni domorodci přicházejí jenom od té černé stěny,“ poznamenal důstojník a kroutil hlavou. „V hradbách přece musí existovat nějaká další přístupová cesta. Proč chodí takovou oklikou?“

„Poručíku, signál z hradeb! Tam, kde vystoupali naši muži...“

„Nic nevidím. Kde myslíte?“

„Někdo tam mává-vlajkou nebo košilí... To je jedno! Poručíku, pořád ještě nic nevidíte?“

Konečně to spatřil.

„Cíl rozpoznán?“ zeptal se střelců.

Přikývli.

„Po šesti střelách, napravo a nalevo od naší skupiny.“

Rakety vzlétly. Čtyři přeletěly hradby a směřovaly na město. Jedna znovu vybuchla cestou. Dvě neuletěly ani poloviční trasu. Muži na pólové pozorovatelně kleli a skřípěli zuby. Ale zbývajících pět vybuchlo nad hradbami. Temný mrak kouře ze střelného prachu naznačoval, kde se to stalo.

„Ještě nějaké signály z hradeb?“ zeptal se důstojník.

„Nic! Ani stopa!“

„Fajn.“

Z velínu přiběhla spojka. Poručík podal hlášení o situaci. Nezastíral přitom, že si o skupinu ve městě dělá velké starosti. Navrhoval vyhlásit poplašný stupeň číslo jedna.

„Útočníci přelézají hradby!“ zaječel kdosi a ve stejném okamžiku odsýčel další tučet raket se slzným plynem.

Jenom jedna z nich minula cíl. Dvě vybuchly dokonce mezi žebříky. Skupina obléhatelů čítala asi tisícovku mužů. Nyní utíkali, brali nohy na ramena, prchali.

O několik vteřin později byly všechny žebříky prázdné.

„Skvělé!“ zasmál se jeden z pozorovatelů.

Poručík si ho však přísně změřil.

„Nevidím důvod, proč byste se měl smát! Možná, že byste si měl začít dělat starosti o plukovníka Herzoga a jeho muže...”

„Poručíku, signální raketa od černé stěny... Nebo to jenom tak vypadá? Ale ano! Je tam! Co to je? Osmkrát červená?“

Signál osmi červených nebyl dohodnut,

„To byla náhoda!"

„Žádný záměr!"

Poručík pohlédl na spojku.

„Utíkejte zpátky do velínu. Řekněte prvnímu důstojníkovi, že podle mého názoru musíme okamžitě vyslat záchranné komando. Běžte!"

Spojka se otočila na podpatku a zmizela. „Kolik raket ještě máme?" zeptal se poručík. „Sedmdesát osm kusů!" Poručík zasténal.

Ani jedna z osmi Herzogových bojových skupin nedisponovala raketou se slzným plynem. Zásoba ručních granátů se za poslední hodinu děsivě ztenčila.

Zůstali trčet mezi zavalenými uličkami města. Nemohli tam ani zpátky. Ze všech stran je obkličovali zuřivě střelící domorodci. Nikdo se neodvažoval vystrčit hlavu z úkrytu, protože všude kolem dopadaly granáty.

Náhoda tomu chtěla, že v jednom z úkrytů byli společně Herzog i Leyden. Ze tří stran je chránily stěny, čtvrtá byla otevřená. Tři kroky od nich se ukrylo dalších šest mužů. Ze sklepem na ně kdosi něco křičel, ale v tom pekelném rámusu mu nikdo nerozuměl.

Leyden pokládal na zem šest slzných granátů.

„Co chcete dělat?" zeptal se Herzog.

„Odnačit je střelení!" suše opáčil Leyden.

O chvíli později oba naslouchali. Nad městem duněl dosud nebývalý řev zbraní. Dívali se na sebe a chápali, že útočníci dobyli hradby města. S obavami pomysleli na své raněné, které tam nahoře zanechali.

„Za každého mrtvého, který padl jeho vinou, bych rád dostal Tajemného na šibenici!" zlostně poznamenal Herzog. „Ley děné, vy zatracený blázne.-."

Mladík už ležel vedle něj, ale na zemi chyběly dva granáty. Právě s nimi vyběhl na otevřené prostranství a hodil je na cíl. Pak se vrátil do úkrytu.

Slyšeli ostré výkřiky. Palba z jednoho směru utichla. Leyden sáhl po dalším slzném granátu.

„Lehněte si na záda!" křikl na Herzoga.

Plukovník suše polkl a pak poslechl.

„Zadržte dech!" pokračoval Leyden.

Herzog zadržoval dech. Proto nemohl protestovat. I kdyby býval chtěl, nemohl nic dělat.

Tyli Leyden mu celou vahou stál na hrudníku. Dosáhl tudíž na okraje polozborčené zdi a mohl snadno přehodit dva granáty.

„Hotovo," řekl, když slezl z plukovníkových prsou.

„Ven z úkrytů!" křikl pak plukovník. „Vrhejte granáty!"

Sem tam ho někdo přece jenom slyšel. Muži vylézali z úkrytů a kráterů po explozích kde se ukrývali a kleli jako mušketýři. Řev Impozanů se vzdaloval. Střelba z pušek až napar výjimek utichla.

„Dál!" volal Herzog. „Hlaste mi pohřešované!"

Jakmile za sebou nechali sutiny, dorazila k nim zpráva, že naštěstí mají jenom tři lehce raněné muže. Mezitím se probojovali do další klikaté uličky.

„Umíte si představit, kam mohlo obyvatelstvo města utéct, Leydene?"

Mladík zavrtěl hlavou.

Útočníci velmi rychle postupovali. Už se blížili od hradeb.

„Pořád dokola se ptám, proč nikoho z nás nenapadlo spojit se s těmi chudáky Impozany, Leydene!"

Leyden znovu vrhal granáty. Netvářil se přitom rozhodně, ani bojovně. V rukách svíral poslední dva granáty.

Mezitím se nepozorovaně přiblížili k černé skalní stěně. Její povrch byl hladký a lesklý, jako naleštěný. Na některých místech byl kámen protkán temně hnědými žilkami. Ulička, kterou kolona nyní spěchala, vedla kolmo nahoru.

Dorazili na opačný konec města.

„Velký Bože!" zvolal Herzog. „Támhle, Ley děné, támhle jsou obyvatelé města...!"

Reka protékala středem opevněného prostranství. Byla tu širší než mimo hradby a v jednom místě dokonce obtékala ostrov, ke kterému vedl úzký můstek, chráněný pevnou zdí.

Kolem ostrova tančily na vlnách vory. To na nich tam obyvatelé dopluli...

Znovu poplach.

Od řeky se střílelo z pušek. Pozemšťané se kryli. Herzog vydal rozkaz k pochodu, jehož účelem bylo odehnat domorodce od černé stěny.

„Proč tam nepošleme plynovou raketu?" zeptal se jeden z bojovníků.

„Kolik jich máme?"

„Ještě tři."

Herzog zavrtěl hlavou. „Pravděpodobně ještě dojde k situacím, kdy



budou naše tři rakety poslední šanci. Ještě jsme nenašli buněčný aktivátor, pánové! A když se podívám na tuhle černou hladkou stěnu, sám sebe se v duchu ptám, jak se chceme dostat tisíce metrů pod ni? Aktivátor se nachází tři tisíce sto osmdesát jeden metr hluboko ve skále!"

Poslední skupina dospěla až k němu.

Muži cosi volali a vypadali vyděšeně.

„Poplach z naší lodě! Impozané se blíží s děly! Máme je v patách!"

„Cože?" vykřikl Herzog. Nechtělo se mu uvěřit. V duchu tise doufal, že tahle smrtící hra s Tajemným nebude mít smrtící následky. Ale nyní museí vyslechnout, že osmá jednotka už zaplatila třemi mrtvými muži!

Herzog byl zlostí bez sebe.

„Vypálit nouzový signál!"

Signální raketa vzlétla, ale její kurz nebyl stabilní. Kolísala a stále více směřovala k černé skalní stěně. Nakonec do ní narazila, explodovala a místo tří červených signálů jich bylo najednou osm.

Muži na sebe hleděli. Nikdo už neměl další signální raketu.

Poslední tři plynové rakety byly umístěny na lafety. Nikdo nevěřil, že se jim podaří zastavit proud útočníků. První z nich se už ukazovali...

Impozané se blížili. Bylo jich jako mravenců.

Herzogovi muži se znovu poschovávali. 'Jenom jeden ne -Tyli Leyden. Obcházel skalní stěnu a prohlížel si ji.

„Leydene, vraťte se!" křikl Herzog.

Mezitím propukl boj. Pozemšťané odpálili další raketu se slzným plynem.

„Odpalte i druhou a třetí...!"

Herzog začínal být apatický. Tohle nemělo smysl. Útočníků stále přibývalo a už rozestavovali děla... Ale co to? Kde jsou rakety? Proč muži najednou křičí jako smyslů zbavení?

A pak vykřikl i plukovník Herzog.

Zásahová jednotka opustila palubu Explorera a sbíhala po rampách. Stejně jako Herzogova skupina i tato čítala tři sta mužů, ale na rozdíl od první skupiny tato neměla ani jednu raketu. Byla vyzbrojena na lodi vyrobenými puškami a plastikovými nádobami se slzným plynem.

Prvním cílem byla řeka. Odtud se hodlali dostat k městu stejně jako Herzog. V poklusu dospěli ke křoví nad břehem.

Jeden z mužů zvedl hlavu a podíval se k městu. Spatřil něco, Čemu nevěřil. Vykřikl, aby upozornil ostatní.

Pak vykřiklo dalších sto mužů.

Jednotka se zastavila.

„Ne, to není možné... To nemůže být pravda...”

Černá stěna byla všude stejně studená, přestože na ni svítilo slunce. Všude byla hladká, ale v místě, kde právě stál Tyli Ley-den, byla jako naleštěná...

Leyden zvedl hlavu. Syčení raket za zády ho nerušilo.

Ani ho nepřekvapilo, když ve stěně objevil kolmou, svislou spáru, která se neustále rozšiřovala.

Tyli Leyden se nestaral o křik za zády. S velkým napětím pozoroval, jak se hora před ním rozevívá.

Puklina měla sto metrů do výšky, možná i víc...

Otevíral se stometrový skalní chřtán. Nahoře byl zakončen obloukem, dole se rozevřel do šířky čtyřiceti metrů.

Leyden se upřeně díval před sebe. Neviděl žádnou temnou jeskyni, nýbrž zářivě osvětlenou, širokou chodbu.

„Óóó...,” ozvalo se za jeho zády.

Ale obrázek se neměnil. Nikdo za ním neběžel.

Otočil se.

Uvědomil si, že neslyší -střílení. Neviděl řeku. Viděl jenom ruiny města tak, jak je tu poprvé objevili.

Minulost už nežila. Zmizela tak rychle jako přišla.

Vtom pocítil na rameni ruku. Pootočil se a spatřil plukovníka Herzoga.

Byli otřesení a vyjukaní. Návrat do současnosti je překvapil mnohem víc než Leydena. Ten sledoval skalní stěnu, ale oni viděli, jak mizí rakety, lidé, kanóny, řeka, město... EXPLO-RER-2115 opět stál na holé skále a kolem jej obklopovala energetická ochranná stěna.

„Stát!” zvolal plukovník Herzog. „I když se domnívám, že Tajemný už přestal žertovat, chci zabránit dalším mrtvým na naší straně. Máme hodně mrtvých a raněných...”

Vtom se v hlavách mužů ozval telepatický hlas Tajemného. Nejdříve se chechtal, a pak konečně promluvil.

Hoho, Thomasi Herzogu, tak ty mě soudíš? Moje žerty nikdy nebyly krvavé. To by sis měl uvědomit. Podívej se na ruiny města. . .

Herzog se poslušně ohlédl a uviděl skupinku asi dvaceti mužů, která se k nim blížila.

„To jsou muži, kteří padli v boji proti Impozanům!"

Hahaha. . . A kdo z vás mi může ukázat jediné škrábnutí? Thomasi Herzogu, tys mě chtěl pověsit. . . Proč jsi zapomněl na má slova? Říkal jsem přece, že věčný život také něco stojí. Můj aktivátor nyní čeká na svého nálezce. Změřili jste, jak hluboko je umístěn ve skále. Jděte si pro něj. Ale nesnažte se ho hledat. Najde ho pouze Tyli Leyden.

Hlas utichl. Tři sta mužů se obrátilo na Tylla Leydena. Stál tam jako opařený. K výpovědi fiktivní bytosti neměl co říct.

Tajemný se rozchechtal.

To byl dobrý vtíp, Tylle Leydene! Byl nejlepší ze všech, které mi kdy Pozemšťané vyprávěli. Tylle Leydene, jsi zábavný chlapík!

„Nač jste myslel, Leydene?" naléhal Herzog.

„To nic..."

No dobrá, tak vám to prozradím já! Když jsem řekl, že aktivátor najde jenom Tyli Leyden, tehdy si pomyslel: Ta pitomá věcička! Co mi je do ní? Já chci vědět, co je v téhle hoře! Ho-hoho, jsi legrační, příteli! Škoda, že nemohu být ve vaší blízkosti. Ani teď u vás nejsem. To, co slyšíte, přichází z buněčného aktivátoru... Někdy je docela praktické ovládat takové hříčky. Však vy uvidíte, co vás čeká...

Ještě jednou se. Tajemný rozchechtal. Pak byl jeho smích stále slabší a slabší, až úplně utichl.

Od EXPLORERU-2115 se blížila první těžká pancéřová vznášedla. Herzog se s prvním důstojníkem bavil po interkomu. Zmizením minulosti se obnovily všechny funkce vesmírné lodi a jejího vybavení.

Herzog poslal všechny až na osm mužů zpátky na loď. Sotva je vyzval k návratu, vylekal se jejich očí, ze kterých k němu sršela hladová touha. Touha po věčném životě...

Tyli Leyden našel buněčný aktivátor. Ostatní jej spatřili, teprve když ho držel v ruce.

„Tady!" řekl a podal jej Herzogovi.

Osm mužů si prohlíželo vejčitý přístroj, který svému majiteli zajišťoval věčný život. Tyli Leyden se o něj nezajímal. Věděl, že nemá naději stát se jeho majitelem.

Zatímco aktivátor putoval z ruky do ruky, Tyli se rozhlížel po podzemní hale. Všude bzučely přístroje neznámých funkcí a druhů. Ocitli se v hloubce tří tisíc metrů a dosud nenalezli jediné,

upozornění na to, čemu toto podzemní zařízení vlastně slouží.

Jedno bylo jasné: Impozové tuto centrálu nepostavili.

„Jak to tu může být staré?“ zeptal se Gus Orff.

Nikdo neznal odpověď.

Thomas Herzog vzal buněčný aktivátor a pověsil si jej kolem krku.

„Budu ho mít u sebe, dokud nepřijdeme na loď. Pak ho uložíme do trezoru a trezor nechám hlídat. Nikoho nesmí ani napadnout pokusit se ho ukrást.“

Tyli Leyden se mezitím stále více vzdaloval a kráčel mezi stroji.

Náhle ztratil půdu pod nohama. Byl zachycen jakýmsi polem a vynášen nahoru. Když se zaklonil, spatřil nad sebou kruhovitý otvor. Právě k němu ho to neslo.

Jakmile otvorem proplul, zmocnil se ho velmi silný pocit úlevy a pohody. Obklopovalo ho rozptýlené světlo. Nevěděl kde je a kudy putuje, dokud ho to nepostavilo na nohy.

Stál a zadržoval dech.

Stál v jakési místnosti.

„Ne,“ slyšel sám sebe říkat, „tohle není místnost. To je hala. To je ta osmitisícovka. Kdosi ji vykopal, aby byla dutá...“

Když zvedl hlavu, pochopil hlubší smysl žertu, který si k nim Tajemný dovolil: měl náhle pocít, že vidí Mléčnou dráhu. Celou Mléčnou dráhu.

Vznášela se nad ním s miliardami sluncí, kroužila...

Kde to vlastně byl?

Mléčná dráha nad jeho hlavou byla naprosto dokonalým modelem...

Nenacházel na ní chybičku.

Panebože, pomyslel si, kdo tohle mohl postavit?

„To není možné,“ řekl polohlasem a v duchu si přál, aby si model mohl prohlédnout zblízka.

Neviditelné síly ho znovu zvedly a plul. Uvědomoval si zároveň, že není možné, aby šlo o model. Bylo to všechno až moc dokonalé, třídimenzionální, přesné.

Podíval se dolů pod sebe. Viděl kruhovitou světelnou plošinu, ze které sem vystoupal, a viděl kolem ní rozmístěnou řadu přístrojů, jejichž funkce mu zůstávala skryta.

Vtom se zastavil a přestal stoupat.

Byla to skutečnost.

Nacházel se v třídimenzionálním, zmenšeném obraze Mléčné dráhy.

Mohl putovat od jednoho slunce k druhému podle chuti a libosti.

Zavřel oči a přál si být v blízkosti Impozu. Così s ním pohnulo a když otevřel oči, viděl metanového obra a jeho měsíce...

Pak si přál vidět Zemi.

Okamžitě ho to unášelo jinam. Tažný paprsek ho nesl do opačného kouta Galaxie. Vznášel se tři tisíce metrů nad podlahou a už dávno přestal přemýšlet, jakého druhu může tento tažný paprsek asi tak být. Vtom dostal šílený nápad. Musel se tomu v duchu zasmát.

S největší intenzitou si přál vidět Galaxii tak, jak ji vidí pozorovatelé ze Země.

Ve stejné chvíli jako by ta malá Galaxie kolem něj náhle zanikla. Tažný paprsek ho stáhl níž a nad hlavou mu kroužily miliardy hvězd. Viděl jenom zdivočelý pás světél. Asi tisíc metrů nad podlahou se zastavil a zvolna se zase vznášel vzhůru.

Nabízel se mu dobře známý pohled na Galaxii- pohled jako ze Země. Tyli Leyden se v tu chvíli lekl. Obával se, jestli svým praštěným přáním nemohl tento zázrak techniky poničit. Zároveň mu došlo, že se vzdálil od jednotky, a že tím porušil nejméně padesát paragrafů.

Musím dolů, pomyslel si. Připadal si jako opilý. Ale byl nepopsatelně šťastný.

Když společně s pátrací jednotkou vyšel z hory, už nastala noc. Byla půlnoc, když odcházeli z kajuty plukovníka Herzoga. Spolu s ním odcházeli astronomové, fyzikové a robotikové.

Příštího rána, po několika hodinách klidu, Tyli Leyden ukázal tříčlenné skupině cestu do planetária. Poslední pochybnosti o jeho zprávě se rozplynuly ve chvíli, kdy byli vědci zasaženi tažným polem a vznesli se.

Leyden mezi nimi nebyl. Dnes ho zajímaly přístroje, které minulého dne spatřil z výšky. Doprovázeli ho robotik a archeolog.

Archeologové byli zmateni. Jejich měření prokázala, že se jedná o přístroje staré více než milión let.

Vědci tyto údaje označili za nereálné. Jako hlavní argument uváděli: „Skála není tak stará. Uvnitř hory se musejí dít věci, které falšují údaje o stáří.“

Thomas Herzog neustále pozoroval Tylla Leydena. Mladík ho den za dnem stále více zajímal.

Vtom kdosi zvolal. Volal ostatní. Následovali jeho přání, prošli mezi několika přístroji, až se zastavili před jakousi sochou, která se otáčela na podstavci, ale podstavec se nedotýkal podlahy.

Byl to člověk?

Ne!

Štíhlá postava bez nohou a rukou. Postava vyšší dvou metrů. Postava, skrytá pod měkce spadajícím pláštěm.

Ani hlava nebyla lidská. Neměla nos, měla ústa, ale i pár očí. A tyto oči vysloveně zářily.

Lidské oči!

Jaký člověk však měl takové moudré, dobré oči?

Hlava byla stylizovaná stejně jako roucho.

Že by plastika představovala nějakou bytost? Nebo všechno, co se týkalo celé civilizace?

Bytost ze starých časů?

„Kde žije takový lid?”

' Na tuto otázku nedokázal nikdo odpovědět ani třetího dne. Nic nenaznačovalo, kdo tuto sochu stvořil. Ze však civilizace, která ji stvořila, ovládala celou Galaxii, dokazovalo mistrovské planetárium. Konstelace hvězd v něm souhlasily i po milionu let.

Loď EXPLORER-2115 byla připravena ke startu. Thomas Herzog ohlásil Administrátoru Rhodanovi, že se vrací s buněčným aktivátorem. Podstatnou část jeho hlášení však zabíral popis planetária.

„Zanechte na Impozu výzkumnou jednotku,” navrhoval Rhodan. Herzog mu na to odpověděl, že na metanovém obrovi nechá stovku mužů.

Pak se impulzní motory lodi rozehrály.

Do velitelské kajuty vstoupil Tyli Leyden. Pohyboval se pomalu a rozvážně.

Kapitán si mu už nedovolil nic vyčítat, natožpak tvrdit, že je lhostejný nebo líný.

„Myslím, že jsem něco objevil, pane,” začal Leyden. „Právě před chvílí. Čistě náhodou. S některými hvězdnými seskupeními - mi v tom zmenšení není něco v pořádku. Jejich zobrazení nemůže souhlasit, ale nemám možnost to porovnávat. Příští loď, která poletí na Impoz, by nám měla přivést dostatek materiálu.”

„Hm...,” pokrčil rameny Herzog, pro kterého tyhle věci nebyly nijak důležité. „Záleží vám na tom, Leydene?”

„Když myslíte...”

„Stop!” zastavil ho Herzog. „Tady nezáleží na tom, co si myslím já, ale co si myslíte vy. Co vám na těch hvězdných seskupeních nesedí?”

„Já nevím přesně. Něco... Intuice..."

„Leydene," pokáral ho plukovník. „Už vás znám. Vždycky si necháváte to hlavní jenom pro sebe. Tak mluvte!"

Vědec klidně opáčil: „Ve skutečnosti nic nevím, pane. Ale v planetáriu jsem měl takový zvláštní pocit... Stejně jako když se přede mnou rozevírala ta hora."

„Jaký srovnávací materiál potřebujete? Tak mluvte už konečně!"

„Zaříd'te, prosím, aby sem příští loď přivezla nejlepší hvězdné mapy. Ty nejlepší, jaké se v Impériu najdou."

Herzog neskrýval zklamání. Čekal něco podstatnějšího.

„Postarám se o to, Leydene. To je všechno?"

Tyli Leyden jenom přikývl. Herzog suše polkl.

„Rád bych si s vámi ještě o něčem promluvil, Leydene. Mám se zodpovědným místům zmiňovat o vašem pokusu s Falto-novou teorií?"

„Jak chcete..."

Herzog ztrácel trpělivost. „Leydene, ta vaše zamlklost je vám na obtíž. Takhle se kariéra nedělá!"

„To mě nezajímá. Mnohem raději bych zjistil, zda byl ten světelný zaměřovači paprsek při našem přiletu vyslán z Impozu, anebo odněkud odjinud."

„Vaše vědecká dráha vás nezajímá?" nevěřicně se zeptal Herzog.

„Přece jsem se nestal vědcem, abych udělal kariéru," odpověděl Leyden. Víc už neřekl. Herzog si zhluboka oddechl. Po-  
díval se na hodinky. Za deset minut startovala jeho loď. Musel do velínu. V určitém slova smyslu byl rád, že se mohl s Tyllem Leydenem rozloučit. To ale ještě netušil, jak často na něj bude muset v budoucnu myslet...

Kurt Brand VĚTŠÍ NEŽ SLUNCE  
ROMÁNY SE ŠŤASTNÝM KONCEM  
Edice Perry Rhodan, sv. 152

Z německého originálu Grosser als die Sonne,  
vydaného nakladatelstvím Verlagsunion Erich Pabeí-Arthur Moewig  
KG

v Rastaítu roku 1985, přeložil Jaroslav Kuťák.

Vydal jako svou tisící třístou šedesátou sedmou publikaci

IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 1998.

Odpovědný redaktor Josef Frajs.

Výtvarný redaktor Jan Přibík. Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986, Praha IG-Uhřetěves.

Vydání první. Tematická skupina 13/34.